

ЛЮБОМИР НИКОЛОВ
КАПКА ВОЛЯ

chitanka.info

Аз седях на камъка, гледах човека и мълчах. Това не беше сън. Виждах го с очите си — обикновен човек, може би само малко по-нисък от мене, облечен в червен, прилягащ по тялото комбинезон. И косата му беше друга. Гъста и гладка, тя плавно се плъзгаше край лицето и стигаше до раменете. Вятърът я поклащаше и тя леко потрепваше с всеки свой златист косъм.

А само на няколко метра, в центъра на поляната, стоеше дискът, от който беше излязъл човекът.

— Здравей — каза ми той.

Мъчително напрежение ме обхващаше. Мислите ми се въртяха в кръг и аз напразно се опитвах да намеря думи.

— Знам какво искаш да кажеш — продължи той. — Срещали сме се и с други хора от вашата планета. Ние отдавна сме на Земята и чакаме времето, когато ще можем да разкрием това.

— А защо не го направите още сега?

Усмивката изчезна от лицето му. Той седна на камъка и ме погледна в очите.

— Може би сме излишно предпазливи, но ние имаме причини за това. По-рано не бяхме такива. Когато открихме една слабо развита цивилизация, с радост подарихме всичките си достижения. И сега имаме врагове. Ние не можахме веднага да разберем, че сме допуснали в Космоса убийци. Разбрахме го едва когато те започнаха да унищожават планети — дива, безсмислена жестокост. Сега знаем, че всяка грешка се заплаща скъпо. И никога вече няма да сгрешим.

Вторият диск се появи съвсем неочаквано, но аз почти не му обърнах внимание. Говорех бързо, мъчейки се да подредя обърканите си мисли.

— Но ние не сме варвари! Защо се колебаете? Нима не разбивате, че човечеството е достигнало космическата възраст? Ако сега не ни предложите помощ, скоро тя няма да ни е нужна. Защо се съмнявате още?

— Нужно е да ви изпитаме — каза той. — Трябва да ви проверим, за да бъдем сигурни.

— Какво чакате тогава? Проверявайте! Ще разберете, че ние отдавна сме заслужили доверието ви.

Не можах да продължа. Друг човек изскочи от втория диск и бързо заговори на непознат език. После отново влезе в диска и изчезна

заедно с него.

Лицето на непознатия оставаше спокойно, но в гласа му прозвуча напрежение и тревога.

— Вашата планета е заплашена от гибел. Нашите врагове искат да я унищожат. Помощта ще пристигне твърде късно. Сега мога да се надявам само на себе си... и на тебе.

И въпреки тревогата аз усетих неясна радост. Може би сега щях да имам невероятния шанс да докажа, че хората са заслужили дружба.

Кабината беше толкова тясна, че двамата едва успяхме да се вмъкнем в нея. Усетих как дискът завибрира, после се успокои и човекът излезе. Последвах го.

Наоколо се простираха скали. Сивото небе, покрито с тежки, почти черни облаци, беше надвиснало ниско над земята. Вятърът въртеше и премяташе облаци прах.

— Тук е — каза моят спътник.

Заобиколихме една скала и пред нас се появи широк отвор, потъващ надолу, под земята. Някъде в края на тунела блестеше ярка светлина. Струя горещ въздух биеше оттам като от недрата на вулкан.

— Там, в край на коридора, има врата — каза човекът. — Зад нея е ръчката, която трябва да се дръпне надолу на всяка цена. Чувате ли! На всяка цена!

Внезапно болезнена гримаса изкриви лицето му и той падна.

— Те са тук... Бягайте надолу... ръчката!

Аз тичах по стъпалата. Горещият въздух нахлуваше в гърдите ми като сух, парещ пясък. Задъхвах се, кашлях и тичах, все така тичах, заслепен от ярката светлина.

Огненият вятър около мене ставаше все по-силен. Дробовете ми изгаряха всяка секунда и въздухът излиташе от тях с хриптене и съскане.

Нямах нито секунда. Трябваше да бързам надолу.

А-а-а! Десният ми крак се преви, остра болка прониза глезена и аз се преметнах по стъпалата.

Спрях за секунда, само за секунда. После станах и клатейки се като картонена кукла, продължих да тичам надолу.

В гърдите ми нещо се късаше. Вече бях съвсем близо до вратата и усещах с цялото си тяло убийствената температура.

Зад откренатата врата се виждаше ослепителен блясък. Там беше ръчката, но отворът беше толкова тесен, а вратата нажежена до бяло.

С някакво отчаяние хванах двете крила на вратата и ги дръпнах. Непоносима болка ме накара да закрепця, но пътят беше открит.

Отвътре излетяха пламъци. Косата, веждите, ресниците ми пламнаха и се сгърчиха.

Да, ръчката беше там, но от нея ме делиха три метра разтопен метал. Гълтайки твърдия нажежен въздух, аз стоях на ръба.

Това беше повече, отколкото можех. Никаква сила на света не можеше да ме накара да се хвърля към тази ужасна, бяла ръчка и да увисна на нея с изгарящи ръце над разтопения метал, в който тялото ми ще се превърне във въглен. Аз бях победен.

Дишайки с мъка парещия въздух, с обгорени ръце, с навехнат глезен, с обгорели коса и лице, аз направих крачка назад.

И всичко изчезна. Аз седях на камъка, духаше лек ветрец, но човекът не беше до мене. Само дискът все още беше тук.

Тогава аз разбрах. Закрепцях и побягнах към диска, който вече вибрираше и ставаше прозрачен.

Удрях по гладката повърхност, виках ги, молех ги да се върнат да повторят проверката и продължавах да викам, да плача и да се надявам на чудо, когато дискът беше вече изчезнал и аз лежах на топлата пролетна трева.

Наоколо вече нямаше никой и само смачканата трева потвърждаваше това, което се беше случило. Тогава чух някъде отдалече слаб глас, толкова слаб, че може би съществуваше само във въображението ми.

— Ние ще се върнем скоро... много скоро... Все още не можем да се надяваме на вас, но може би след няколко години... На вас не ви достига толкова малко... Само капка воля.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 8/1974 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.